

26 СВІЙ СЕРЕД ЧУЖИХ

Які різні долі, які несхожі людські погляди та неосяжні таємниці увібрала в себе афганська земля! Ступаєш на неї, а вона вся наче промовляє, а не то кричить, благає вислухати її біль. Таємницю ховають у собі й живі, що повернулися з того краю. І хоча про цю війну написано чимало, та головного все ж немає. Говорити можна довго та багато, але істина чомусь часто залишається захованою на самісінькому дні. Знайти її можливо, тільки потрібно вглядатися у вічі, читаючи поміж рядками, вбираючи в себе всю гіркоту того повітря, що огортає протягом розмови. Дивишся, в нашій уяві й оживає образ, якому й так призначено жити у вічності.

Григорій Олексійович Ніколайчук народився 11 лютого 1952 року в селі Ботін Луцького району Волинської області. Навчався в Рівненському СПТУ № 38. До Збройних сил СРСР був призваний 26 травня 1970 року.

До Демократичної Республіки Афганістан потрапив прапорщиком у вересні 1982 року. Служба виявилася нелегкою, але мужності йому таки не бракувало. Згодом став командиром взводу, неодноразово брав участь у складних операціях.

Та 28 березня 1984 року земне буття Григорія Олексійовича обірвалося - він загинув під час виконання бойового завдання в автомобільній катастрофі.

Життя - взагалі дивна річ, але лінії на долоні, сплітаючись у чудернацькі для нас малюнки, все ж обриваються в той час, коли нам понад усе необхідно жити.... Ось так живемо і навіть не підозрюємо, що за плечима причаїлася смерть. А на війні кожен розумів, що може легко стати її здобиччю. Кожен солдат знав і те, що все це є лише приводом для боротьби, адже там, деє зовсім "недалеко", вдома, вірять, що саме їхні сини чи батьки виявляться щасливчиками й вирвуть себе з кігтів смерті.

Солдати того пекла, кожен, хто пройшов горнило війни в ДРА, міг би сказати: "Ми - твоя частинка, Афганістане! Ти нас створив такими. Ти вкрав нашу молодість, нашу душу, нашу безневинність. Ти занадто рано зробив нас старими. Повір, нам нікуди було поспішати, але ти все вирішив за нас. У твоїх жилах тече наша кров, а наші артерії нагадують мені твої арики. Мені здається, ти й досі не полишив мене. Я зустрічаю тебе в чужих поглядах, у снах своїх дітей. Тільки скажи одне, скільки ще мені будуть докоряти тобою?!"

Григорій Олексійович Ніколайчук нагороджений посмертно орденом Червоної Зірки. Похований у місті Рівному.